

Pasvalio Mariaus Katiliškio bibliotekos konkursui

Ernesta Ranonytė
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 2b klasės mokinė

NOVELĖ
„Vilkų alėja“

Konsultavo
lietuvių kalbos mokytoja
Regina Grubinskienė

Vilkų alėja

Poilsiavietė „Vilkų alėja“ buvo netoli jūros, tarp Šventosios ir Liepojos. Tik tiek Livija žinojo apie atostogų vietą. Mažoji jos sesuo Lina džiūgavo dėl šios kelionės, ir tėvai džiaugėsi, kad bent tris dienas galės pagyventi be vaikų triukšmo. Jie iš anksto suplanavo, jog vaikus apgyvendins atskirame namelyje, toliau nuo savęs. Lina neprieštaravo, tačiau Livija nebuvo sužavėta: tris paras praleisti su aštuonmete seseria – ne juokas. Greičiau katorga, o ne atostogos.

Į poilsiavietę šeima atvyko vidurdienį. Kol Livija kraustėsi daiktus, Lina tysojo ant lovos.

– Kada eisim prie jūros? – klausinėjo mažoji. – Kada? Kada? Kada? – berte bėrė, nes vyresnioji sesuo neskubėjo atsakyti.

– Kai liausies būti įkyri, – suniurzgė Livija.

Lina patempė lūpą ir ėmė ant grindų dėlioti savo „Bratz“ lėlių kolekciją.

– Sveikos, merginos! Ką veikiat?

Livija taip krūptelėjo, kad vos iš rankų neišmetė mamos paruoštų sumuštinių.

– Indre, ką čia veiki?!

– „Vaivorykštėj“ visi nameliai buvo užimti, – aiškino tarpduryje išdygusi mergaitė. – Užsiminiau tėvams, kad jūs važiuojate į „Vilkų alėją“, ir štai mes čia. Mano namelis netoliese – štai ten, – mostelėjo ranka.

Livija baigė dėliotis daiktus, Lina susitvarkė lėlių kolekciją ir mergaitės susiruošė eiti prie jūros.

– Šaunu, kad tėvai nusprendė mums netrukdyti, – džiaugėsi Indrė.

Mergaitės ilgakai paklaidžiojo, kol rado taką, vedantį į paplūdimį. Juo ir patraukė.

– Man reikia į tualetą... – nuėjus gabalą kelio, pasiskundė Lina.

– Mes jau beveik perėjome pušyną! Jau matau smėlį, – suirzo Livija.

Mažylės akys sudrėko ir ji vėl pakartojo:

– Noriu į tualetą!

– Rodos, mačiau takelį. Praėjome jį visai neseniai, – tarė Indrė.

Mergaitės apsisuko. Paėjusios atgal rado takelį. Bet tik vienintelė Indrė buvo įsitikinusi, kad jis veda ten, kur reikia. Greitai takas pasibaigė, o keliauninkės aplinkui matė tik dar daugiau medžių... Indrė ėmė teisintis:

– Suklydau. Visiems pasitaiko...

– Eik už medžio. Mes palauksim, – Livija paliepė mažajai sesutei.

Nepatenkinta Lina nulėkė už krūmo.

– Žiūrėk! Dar vienas takelis, – apsidžiaugė Indrė. – Neabejoju, jog tai trumpesnis kelias.

Livija prunkstelėjo:

– Link tualetu ar paplūdimio?

Mažoji išlindo iš krūmų ir pirmoji tekina pasileido nauju taku.

Po kelių minučių buvo aišku, kad jos dar labiau paklydo.

– Galėtume grįžti atgal, jei prisiminčiau, iš kurios pusės atėjome, – Indrė dar neprarado geros nuotaikos.

– Einam į priekį. Kažkur vis tiek išeisime, – siūlė išeitį Livija.

Mergaitės šiaip ne taip išėjo iš pušyno. Bet jos atsidūrė ne poilsiavietėje, o laukymėje, apsuptoje medžių. Dalis lauko buvo aptverta aukšta, tvirta, geležine tvora.

– Žiūrėkit! – Indrė pribėgo ir prisiplojo prie tvoros. – Gyvūnai!

Sesutės taip pat priėjo arčiau. Aptvare iš tiesų buvo keturkojų. Vienas gyvūnas žvelgė į nepažįstamasias didelėmis geltonomis akimis, ir tai kėlė šurpą.

– Dideli šunys, – tarė Lina.

– Abejoju, ar tai šunys... Einam ieškoti žmonių, – pasiūlė Livija.

– Manai, jog tai vilkai? – paklausė Indrė.

– Kodėl tie šunys užrakinti? Išleiskim juos! – šūktelėjo Lina ir ėmė bėgti vartelių link.

– Ar proto netekai?

Livija čiupo sesę už rankos. Ši pasimuistė ir, neišlaikiusi pusiausvyros, pargriuvo. Žinoma, tuoj pat ėmė žliumbti.

Kitoj pušyno pusėj pasirodė vaikinai.

– Čia vaikščioti draudžiama! – šūktelėjo, dar tolokai būdamas.

– Mes pasiklydom, – bandė aiškinti situaciją Livija.

Priėjęs nepažįstamasis suėmė Liną už pažastų ir lengvai pastatė ant kojų. Mažylė tuoj liovėsi verkusi.

– Ar čia vilkai? – paklausė Indrė, vis neatsitraukdama nuo aptvaro.

– Jums čia negalima, – pakartojo vaikinai.

– Mes atklydome iš „Vilkų alėjos“, – paaiškino Livija. – Gal galėtum mus palydėti atgal?

– Gerai, eime.

Mergaitės apsidžiaugė, kad atsirado išgelbėtojas, ir nusekė paskui jį. Tik Indrė sunkiai atsiplėšė nuo tvoros.

– Ten vilkai? – klausė, pasivijusi einančius, tačiau atsakymo nesulaukė. – Kuo tu vardu?

– Lukas, – atsakė vaikinai, grįžtelėjęs į ją.

– Aš Indrė. Čia mano draugė Livija ir jos sesuo Lina. Mes matėme vilkus, taip?

– Tai pavojinga. Stenkitės čia nebeatklysti...

Kai Lukas atvedė mergaites prie „Vilkų alėjos“, Indrė dar kartą paklausė:

– Tai vis dėlto ten buvo vilkai ar labai dideli šunys?

– Man nepatinka įkyrios mergaitės, – tarė vaikinai ir, mostelėjęs ranka atsisveikinimui, nuėjo sau.

Kitą dieną Indrė, susitikusi su drauge, kalbėjo tik apie paslaptinguosius aptvarus. Ji svarstė, kaip, kodėl jie ten atsirado, ką tai reiškia.

– Man tai neįdomu, – pyktelėjo Livija ir sugrįžo į savo namelį.

Buvo popietė. Mergaitė pabandė užmigti, tačiau užsimerkusi matė aptvarą su vilkais. Jei ten buvo vilkai... „Ai, nereikia kišti nosies ne į savo reikalus! Kodėl Indrė to nesupranta?“ – mąstė Livija.

Vis dėlto mergaitė pramiegojo visą popietę. Pabudusi tikėjosi išvysti piktą Linos veidą, bet mažosios sesutės kambaryje nebuvo. Sunerimusi Livija nuėjo pas tėvus, į gretimą namelį. Šie laiką leido kur kas smagiau negu jų dukrytės...

– Ar kas atsitiko? – pasiteiravo mama.

- Gal Lina buvo pas jus atėjusi?
- Ji sakė, kad su Indre eina pasižiūrėti didelių šunų, – atsiliepė tėtis. – Maniau, ir tu eisi.
- Aš... ilsėjaisi. Eisiu pas jas.
- Gerai praleisk laiką! – šūktelėjo mama.

Livija tekina pasileido takeliu, vedančiu į paplūdimį. Surado posūkį į „tualetą“. Uždususi, susibražiusi rankas į krūmų šakas, mergaitė išlindo į laukymę. Ten pamatė Luką ir šūktelėjo.

- Ką čia veiki? – buvo pirmasis vaikinio klausimas.

Livija bandė atgauti kvapą.

- Kur... Lina?
- Kas? – nesuprato Lukas.
- Mano sesuo! – suriko. – Maža mergaitė!
- Nemačiau jos nuo vakar.

Gal vis dėlto Indrė ne tokia pamišusi, o Lina ne tokia naivi, kaip Livija manė?

- Tave užpuolė?
- Ne...
- Užpuolė tavo seserį? – spėjo Lukas.
- Ne! – nusijuokė. – Pamaniau, kad mano draugė atsivedė Liną čia. Išsigandau, bėgau...
- Sakiau, čia negalima vaikščioti! Man bus blogai, jei kas nors jus čia pamatys.
- Todėl ir išsigandau, – nusišypsojo Livija. – Nenorim pridaryti bėdų nei tau, nei sau.
- Ką gi... Gali užmesti akį, – šyptelėjo vaikinai.

Livija negalėjo atsisakyti, tačiau, pažvelgusi pro tvorą, neišvydo vakarykščio vaizdo.

- Aš nieko nematau, – sutrikusi pažvelgė į Luką.

Vaikinas išbalo. Jis nubėgo prie aptvaro vartų. Jie buvo praviri.

– kažkas išleido vilkus... Gal tavo draugių darbas?.. Ar įsivaizduoji, kas dabar bus?! – niršo Lukas.

- Iš kur man žinoti?!
- Būk čia, – paliepė vaikinai ir nubėgo.

Mergaitė atsirėmė nugarą į tvorą. Staiga kažkas suspiegė. Ji atpažino ploną balselį – jis priklausė neklaužadai sesutei! Livija tuoj pat ėmė brautis per krūmus, kad greičiau pasiektų vietą, iš kurios sklido riksmas. Ji greitai išvydo šviesią galvutę ir prie medžio susigūžusį kūnelį. Priešais, iššiepęs iltis, stovėjo didžiulis vilkas...

Lina verkė, kūkčiojo be paliovos. Užpuoliko dėmesį patraukė ką tik pasirodžiusi nauja auka, tačiau greitai pražiotą snukį vėl nusuko į pirmąją.

- Lina, nejudėk!

Livija puolė bėgti į priekį. Gyvūno reakcija buvo lėta ir jis ne iš karto pradėjo ją vytis. Plūstantis į kraują adrenalinas mergaitę stūmė pirmyn, ėmė diegti šoną. Vilkas buvo čia pat. Livija jautė jo alsavimą sau už nugaros...

- Nesustok! – išgirdo.

Mergaitė sukaupė jėgas ir sustojo tik pajutusi, jog niekas nebesiveja. Uždususi krito ant žemės.

- Kaip tu? – netrukus iš krūmų išlindo Lukas.
- Kur Lina?
- Ji sveika. O tau galėjo būti riesta...

Abu patraukė atgal į laukymę.

- Paprastai jaunesnieji broliai ir seserys būna galvos skausmas, – kalbėjo Lukas.

– Taip ir yra. Lina... Na, didžiąją laiko dalį aš jos nekenčiu, bet... – mergina nežinojo, kaip savo jausmus išreikšti žodžiais. – Net ir nenorėdama ją saugau.

– Bet neišsaugojai...

– Atsiprašau! – įsižeidė Livija. – Ne mano kaltė, kad kažkas pušyno viduryje laiko bandą vilkų!

– Vilkai ne karvės, – pyktelėjo vaikinai. – Turėsime problemų, jei greitai nesurasime visų pabėgėlių.

Prie aptvaro Lina puolė sesei į glėbį.

– Papasakok, kas nutiko, – paprašė Lukas.

Mergaitė pasižiūrėjo į jį bailiomis akimis, bet vis dėlto ėmė pasakoti:

– Indrė atsivedė mane čia... Mes atėjome, o ten buvo toks mažas, gražus šuniukas meilium akim. Indrė sakė, kad nieko blogo nenutiks, jei atsidarysim aptvarą ir jį paglostysim...

– O kur dingio Indrė?

– Mes išsiskyrėme, kad surastume visus šunis ir parvestume atgal, kol niekas nepastebėjo, – Lina nubraukė kelias pupos didumo ašaras.

Vaikinai prunkštelėjo:

– Na, ir protelis!

– Laikyti vilkus pavojinga... – nedrąsiai tarė Livija.

– Nelįskit, kur nereikia, – pyko Lukas.

– O kaip ruošiesi sugauti tuos plėšrūnus? Ir ką padarei su tuo, kuris užpuolė Liną?

– Vilkai – mano rūpestis. Jūs susiraskit tą tamsiaplaukę. Ir kad daugiau čia jūsų nematyčiau.

Nė vienos!

Sutraškėjo krūmynai ir iš jų išlindo susivėlusis Indrė. Ji lyg niekur nieko priėjo prie trijulės.

– Kokios bėdos?

Lukas vos tvardėsi, Lina žiūrėjo į draugę kaltinančiu žvilgsniu, o Livija jau ruošėsi sakyti pamokslą.

– Gerai, gerai... Pasielgiau labai neatsakingai. Tačiau galiu viską sutvarkyti.

– Ką tu sutvarkysi?! – užsipuolė Lukas. – Eikit iš čia! Dinkit!

Lina įsikibo sesei į parankę ir mergaitės patraukė takeliu, vedančiu iš laukymės. Jau temo.

– Girdėjot? – sukľuso Indrė, kai mergaitės jau ėjo pušynu.

Ir staiga iš krūmų kažkas iššoko. Indrė suspigo ir puolė bėgti į kitą pušyno pusę. Lina pasislėpė už sesers nugaros ir ėmė kūkčioti.

Vilkas stovėjo iššiepęs dantis, urzgė, jo kūnas drebėjo.

– Lina, nebijok, – ramino Livija, tikėdamasi, kad, nepajutęs jų baimės, grobuonis nubėgs sau.

Bet mergaitė dar garsiau kūkčiojo.

– Lina, tylėk!

Bėgti Livija nesiryžo. Ji bandė prisiminti, ką yra girdėjusi apie tokias situacijas, bet galva buvo tuščia.

– Štiš! – tarp vilko ir mergaičių išsoko Indrė, mosuodama stora medžio šaka. – Štiš!

Ji sviedė pagalį į gyvūną ir, pačiupusi Liviją už rankos, ėmė tempti ją su sesute atgal, laukymės link. Greitai mergaitės supo tik dangų remiančios pušys ir tirštėjanti tamsa.

– Šuniukas! – suriko Lina.

Prie vieno medžio ant žemės voliojosi nedidelis keturkojis.

– Čia tas pats... – šnibždėjo mažoji. – Iš aptvaro.

– Koks mielas! – susižavėjo Indrė, pribėgusi prie vilkiuko. Ji bandė paglostyti gyvūną, bet šis krimstelėjo mergaitės pirštą. – Ai!

– Ar galiu jį vadinti Pūkiu? – paklausė Lina, visą dėmesį sutelkusi į padarėlį.

– Kodėl ne Pilkiu? – pasiūlė Indrė.

Vilkiukas pakraipė ausis, pasukiojo galvą ir, lyg ką prisiminęs, puolė bėgti pirmyn.

– Pūki! – šuktelėjo Lina ir pasileido paskui.

– Lina! Nebėk! – šaukė Livija, bet sesutė nepakluso.

Dabar jau trys keliauninkės lėkė paskui Pūkį, kuris nė nemanė jų laukti. Netrukus visos net aiktelėjo iš nuostabos – vilkiukas jas atvedė į pajūrį...

Nakties tamsoje mergaičių ausis užgulė gūdus bangų ošimas. Gūsingas vėjas taršė plaukus. Jūra nebuvo rami. Didžiulės bangos ritosi viena per kitą ir plovė pajūrio smėlį. Apie dešimt juodų šešėlių šokinėjo per bangas. Livija įžiūrėjo šviečiančius taškelius, kurie skraidė lyg jonvabaliai. Apsipratusi su tamsa, suvokė, jog tai vilkų akys. Gyvūnai nardė vandenyje. Į krantą skubančios bangos apgaubdavo jų kūnus ir panardindavo į jūrą. Vilkai tuojau pat išnirdavo ir bėgdavo į krantą. Visą laiką ratu, tarsi žaistų kokį žaidimą.

Pūkis nubėgo prie savo gentainių ir įsijungė į ratelį.

– Ar jie šoka? – pagaliau prakalbo Indrė. – Vilkai šoka?

Livija gūžtelėjo pečiais. Vilkų judėjimas ratu išties priminė paslaptinę šokį. O to ratelio viduryje stovintis ir į tolį žvelgiantis Lukas buvo neatsiejama reginio dalis.

– Grįžkim į „Vilkų alėją“, – tyliai tarė Livija.

– Kaip gražu... – dar pridūrė Indrė, žvelgdama į pajūrį.